

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2009/2010

Posudek vedoucího diplomové práce

Jméno a příjmení studenta: Veronika Vlková

Název práce: „Bez názvu“.

Posudek:

Pod pracovním názvem „Napůl neviditelný napůl hnědý“ jsme se měli potkat s „melodramem“ na pohádkovém pozadí, který měl být muzikálem v němčině, obsazeným zejména divnými zvířaty a imaginární formou měl podle předem sepsaného scénáře zachycovat, nebo lépe – dokumentovat tvůrčí prostor ve kterém se autorka Veronika Vlková pohybovala v průběhu svého studia na FaVU. Toto tvrzení vychází s opisu osvětlujícího původní autorčin záměr mi po shlédnutí jedné z fází, ve které se ono video objevilo připadá trochu spekulativní jakkoliv by bylo postaveno na základě toho co se skutečně stalo. Na druhé straně, ale celkem přesně popisuje způsob jakým Veronika tvoří, respektive čemu se radši vyhýbá.. Škoda že důsledně nedodrží své původní metody tvořit jak to přijde, ze samplů čisté fantazie a koncepční záměry nechat jenom v popisu záměru, zejména když je požadován třetí stranou.

Film má v jádru dobrý základ je milý a objevují se v něm další neotřelé nápady, jak jsme u Veroniky zvyklí. Bohužel práce je dle mne na půl cestě.. Němčina mi osobně nevadí, ale i ona by měla být podávána jistým rétorickým standardem navíc když se jedná o dialogy více postav. V mnoha místech se bohužel divák ztrácí, navíc musí celkem bojovat s čitelností použitého fontu a tak velkou část filmu vlastně vůbec nevidí, protože čte nějaký text, snaží se rychle rozkrýt, která z postav mluví a jak si to má vysvětlovat, když část neporozumí ani z textu ani z dubingu. Tyto percepční strasti vedou k tomu, že v proporcí 22 min. zvolna překračující běžnou metráž krátkého filmu, se dostavuje pocit monotónnosti, únavy z uměle navozených komplikací zavánějící samoučelností (manýrou). Úplně se tak ztrácí velká část fórků s animováním v krajině a manipulování standardního videa, včetně mnoha odkazů a vzpomínek na lidi kolem, nebo společně sdílené situace. A na očekávané emocionální vyznění pro diváka i zainteresovaného, nebo poučeného o vypořádávání se s něčím co končí, není mnoho prostoru. Ledaže vypne narativní složku díla. Proč tam ona ale tedy je? Pro zvýraznění kontrastu s ostatními prvky kompozice? Úleva se dostavuje jenom občas a to většinou když se objeví Veroničin původní tvůrčí patent - prokládání videa kreslenými, resp. akvarelovou technikou malovanými titulky bez textu doplněnými kvalitním hudební podkladem.

Veronika Vlková patří svými nenapodobitelnými akvarely, samplovanými obrazy, jemnými animacemi, minimálním způsobem rafinovaně aranžovanými videi, občas téměř nezaznamenanými performancemi a mnohohrstevnatými instalacemi, vždy však výraznými a často obrazově bohatými, k nejvýraznějším osobnostem ateliéru. Škoda, že se nechává příliš odvádět od těchto původních „kvalit“ k „filmovým strategiím“, které vyžadují mnohem důslednější aplikaci, dávkování a vyvažování investice vlastního autentična a výběru stylistických postupů. Této realizaci se tak Veronice přirozeně bližších metod tvorby zatím nedostává a celé se to podle mne

zbytečně komplikuje cestou zdánlivé jednoduchosti pod dojmem rozhodnutí – „...sednu a udělám v počítači video.. oni si to pak nějak přeberou“ (jak tomu často na FaVU v poslední době je). Video některými částmi autorku nezapře a pochopitelně navazuje na její předešlou tvorbu. Určitě můžeme věřit, že se snažila nějak na konci svého „školního angažmá“ shrnout vše dosavadní. Autorka tvrdí že „v pohádkách bývá nejhezčí konec, ten je asi nejhlavnějším tématem celé práce.. a vyznívá dramaticky...“ Pro mne tato práce konec nemá, resp. konec je začátkem převyprávění celé pohádky. Rozhodně není dramatický, ale spíše humorně melancholický. Já se radši těším na to co teda začne po té škole a diplomová práce by měla naznačovat, ale momentálně zatím zřejmě musíme počkat..

Návrh hodnocení: B/C

Vypracoval(a): Richard Fajnor

Datum: 10.5.2010

Podpis:

